

Geachte aanwezigen,

Vaak herinneren wij ons in het leven geen dagen, maar momenten.
Zo ook bij de treinramp die ons land trof en geliefden eensklaps uit hun familie- en vriendenkring wegrukte.
Plots sloeg op weg naar het werk, de stad, het noodlot toe en stond de tijd stil.

Vasalis dichtte:

*Zoveel soorten van verdriet,
ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.*

Met de mediabelangstelling, zullen weldra ook de feiten wegdeemsteren.
Ze worden bijgezet in de donkerste zalen van de Belgische spoorweggeschiedenis.

U, families en nabestaanden van zij die omkwamen, moeten echter verder.

Met enkel herinneringen.

Met stukgeslagen dromen en verwachtingen.

Met de leegte van het bestaan.

Die bepaalt ons bij de broosheid van het menselijke leven.

Het oude Bijbelboek Prediker schrijft:

Niemand weet wat komen zal en hoe het later wordt.

Wie kan daar iets over zeggen?

Niemand heeft macht over zijn adem, geen mens kan tegenhouden dat zijn adem vergaat.

Niemand heeft macht over de dag waarop hij sterft.

Reeds drieduizend jaar geleden stelde een Bijbelschrijver dit vast.

En we weten het allen.

Toch zijn er gebeurtenissen in het leven waarbij we ons, scherper als ooit, hiervan bewust worden.

Feiten of gebeurtenissen, waarbij ons hart ineenkrimpt.

Zoals deze ramp.

Dan schieten woorden te kort en blijft enkel de stilte over.

Van de protestantse predikant en nobelprijswinnaar voor de vrede, Maarten Luther King, is het gezegd: %A| zullen we ons na hun sterven de woorden van onze vijanden misschien niet herinneren, het zwijgen van onze vrienden wel.+

Snel slijten feiten als dit ongeluk in onze wervelende wereld weg. Maar nooit de herinneringen aan het zwijgen van onze vrienden en bekenden.

Die herinneringen zijn voor u als nabestaanden en voor allen die als hulpverleners of treinreizigers bij het ongeval betrokken waren, als dagboekbladzijden die ze altijd bij zich zullen dragen.

Frans gesproken:

Moge deze plechtigheid voor u allen, een moment zijn waarop naast rouw, verdriet en opstandigheid, ruimte is voor dankbaarheid jegens hen die zich hebben ingezet om na deze ramp snel, adequaat en doeltreffend hulp te bieden waar mogelijk.

En dankbaarheid ook jegens hen die ons zijn voorgegaan op die lange laatste tocht.

Vanuit de protestants-evangelische gemeenschap bieden we onze blijken van diepe verbondenheid en medeleven aan u allen, getroffen families en vrienden.

We leven als Belgische protestantse gemeenschap mee met hen allen voor wie deze fatale dag een nooit meer te herstellen donkere bladzijde in hun leven blijven zal.

We spreken echter ook onze waardering uit voor de politieke autoriteiten en de hulpverleners die onmiddellijk te hulp zijn geschoten.

Moge deze plechtigheid echter vooral een laatste blijk van eerbied en respect zijn, de herinnering levend houden aan hen die thans hun laatste grote reis alleen verder zetten.

*Dr. Guy Liagre - predikant
Co-Voorzitter van de Administratieve Raad voor Protestantse en
Evangelische Eredienst in België.*